Nyilas Atilla

Zene kazettákra és tűzhajra

Tiéd már a Neurotic, a tiéd is,
a gimnazistakorom óta látogatott eszpresszóban
egyszer kicsi hangszórót kötöttünk a walkmanhez,
mennyit énekeltük együtt,
hogy *nem érdekli semmi, csak én és a rock and roll*,
tiéd a Sex Pistols, a tiéd is,
mikor először gondoltam rá, hogy elküldelek
— addigra elmúlott az a nap,
amelyre kitűzted öngyilkosságodat,
hogy a hátralévő időben bármit meg merj tenni,
úgy ölelkeztünk, hogy menstruáltál,
csupa vér lett a vackunk az előszobában —,
épp a *New York* szólt, *kiss me*,
tiéd David Bowie, a tiéd is,
a *TVC one five*-ot gyakran *vízi ormány*nak hallottuk,
szeretkezés után ha gyorsan indulni akartam,
a *Lets's Dance* lemezt tettem be készülődéshez,
volt, hogy már a *Modern Love* alatt végeztem vele,
végső nagy szakításunkkor is Bowie-t hallgattam,
nem értetted, hogy tudok szenvtelen maradni,
arra jutottál, biztos a zene véd a fájdalomtól,
dühödben letépted fejhallgatómat,
csak a tiéd *A teljesség felé* Gryllus Dánieltől,
azt te hoztad a kapcsolatunkba,
és az első fölszólításnak engedelmeskedve
szórtuk is szét a kincseinket
— nálam élő román barátomnak
magyar-olasz-angol keveréknyelven
próbáltam elmagyarázni a szöveg jelentését,
nagy sokára megérteni látszott,
és valami ilyesmit mondott: *ez philosophy* —,
tiéd Liszt Ferenc koronázási miséje,
nem tudom, honnan került oda az a kazetta,

szakralizálta buja szerelmünket,
a *Benedictus* éteri hegedűszólója az otthonunk volt.
És örökre tiéd lett a *Smells Like Teen Spirit*,
a Nirvana együttes legnépszerűbb dala,
úgy ismertem meg általad,
hogy mindennek vége volt már,
hónapok óta nem találkoztunk,
metróra szálltam, és te ott álltál,
szó nélkül áttetted fejhallgatód az enyémre,
és fülemen hagytad, amíg le nem szálltál,
két-három állomáson át
lobogott a régi szenvedély.